

Proveďte korekturu textu v pdf (ideálně) pomocí nástrojů v Adobe Readeru. Kromě gramatických a typografických chyb věnujte pozornost i stylistice textu a jeho celkovému smyslu.

Spolu s Marcusom sme si prenajali kanceláriu pre Rhodes & Caine, s. r. o v centre Manhattanu na Church street, severne od Leonard street. Chodil sme tam zo svojho loftu v Tribeca, a keď som sa jedného rána trmácal do práce, práve keď sme začínali prípravu na súdny proces s Bogovianom, prvýkrát po dlhom čase som spomenul na domov.

Hoci som neľutoval, že som Juliette klamal o tom, kde a ako som vyrastal, začínalo mi byť jasné, že je viac než len obyčajná priateľka, takže by možno mala vedieť pravdu. Svoju minulosť som skrýval za oponou dobre pripravených lží a nikdy som ich neodhrnul.

Juliette si myslela, že som svoje detstvo strávila cestovaním z jedného európskeho mesta do druhého, ale v skutočnosti som vyrastal vo Vermonte. Nebol som jedináčik z rodiny obchodníka s umením a vzdelané dámy, ako som tvrdil Juliete. Vychovával ma strýko Tommy a jeho manželka Lee v chaose ich už aj tak preplneného domu a rodiny. Keď ma neochotne prijali, Lee čakala štvrté dieťa. Mal som osem mesiacov. Ako mi strýko v detstve pripomínal, nevezal si ma preto, že ma miloval, ale preto že miloval svoju sestru. Matku súd uznal za neschopnú starať sa o mňa a ona a môj biologický otec, ktorý zmizol hneď po mojom narodení sa nikdy nezobášili. Takže Tommy bol moja jediná možnosť

Pamätám si, že matka sa občas objavila v dome a vždy niečo žiadala, niečo čím by vykompenzovala to, čo považovala za nespravodlivý osud. Sťažovala si, že jej štát vzal jej jediné dieťa, ale pokiaľ viem, nikdy sa ani nepokúsila dať dokopy natoľko, aby ma získala späť. Jej návštevy sa vždy skončila tým, že Lee požiadala matku, aby ma buď vzala späť alebo mi aspoň prispela, načo mama dostala záchvat sebaľútosti a histérie.

Hoci ma Tommy živil a obliekal a prosil svoje deti, aby ma prijali a správali sa ku me ako k členovi rodiny, všetci ma považovali za votrelca. V ich očiach som bol zlodej, ktorý im kradne jedlo a zaberá čas a priestor, ktorý by im inak patril.

Tommy pre mňa nikdy nebol skutočným otcom a už vobec nie vzorom. Bol to človek, ktorý chcel len prežiť, nevyčnievať, žiť jednoduchý život, zomrieť jednoduchú smrťou, zanechať za sebou jednoduché telo a stať sa jednoduchým duchom.

Vzdych bol presiaknutý apatiou a ja sa som dusil. Celé detstvo som mal pocit že žijem v dome s cudzími ľuďmi, ktorých nepoznám a oni nepoznajú mňa. Nezapadol som do medziníh. Nemali priateľov, názory ani ambície. na druhej strane som túžil po úspechu. Chcel som niečo zmeniť.

Byť videný, byť známy a rešpektovaný. Cítil som v tom dome takú prázdnotu, že som túžil po *čomkoľvek*, čo by ju mohlo vyplniť. Nikto odo mňa *nič* nežiadal, tak som začal žiadať *všetko* od seba. Cieľom môjho života bolo stať sa najlepším. Nie druhý najlepší, nie v prvej desiatke. Najlepšie. Chcel som mať najlepší dom, najlepší život a byť najlepší vo svojej profesii. Nič iné mi nestačí. Chcel som, aby ma všetci rešpektovali. To sa stalo mojím jediným cieľom. To bol môj spôsob obrany. Bol by som najlepší vo všetkom, čo robím, a všetko ostatné by som ovládal. Ak budem najlepší, všetci ma budú rešpektovať a obdivovať.

A Marcus bol ten, kto ma mohol doviest' do zasľúbenej zeme, ktorú som hľadal.

Bol bezohľadný. Jeho túžba vyniknúť bola očividne nekontrolovateľná a nič ho nemohlo zastaviť na ceste na vrchol. Bol nielen najlepším obhajcom v New York, ale obdivoval som aj jeho osobný život. Narozdiel od väčšiny trestných obhajcov si dokázal udržať dobrú povest' a bol považovaný za člena spoločenskej smotanky. Zúčastňoval sa na exkluzívnych newyorských spoločenských podujatiach a bol vyhľadávaným hosťom na významných finančných zbierkach a galavečerach. Žil naplno, plnil si svoje ambície a plne si zaslúžil svoje privilegované postavenie. Marcus bol presne ten typ človeka, ktorého príklad som chcel nasledovať.

Keď som prišiel do domu, kde sme mali kanceláriu, uvidel som v oknách svoj odraz a bolo mi jasné, že som pripravený zaujať miesto na vrchole. Keby som mohol ísť v Markusových stopách, mohol by som byť synom, akého nikdy nemal, a on by mohol byť otcom akého som vždy chcel. Konečne by som našla miesto, kam by som zapadol, a mohol by som navždy zabudnúť na svoju ponížujúcu minulosť.

Hneď ako som prišiel do práce, Marcus ma pozval do svojej kancelárie, aby sme si pohovorili o prípade Bogovian. So Stu Bogovianom sme už predtým mali dve stretnutia, na ktorých sme si vypočuli jeho verziu príbehu a začali uvažovať o taktike.

"Som rád, že sa zaoberáš týmto prípadom Ty," povedal mi Marcus. "Je veľmi výhodné, že ide o vysoko sledovaný prípad, vďaka ktorému sa Tvoje meno dostane do novín."

"Som na neho pripravený, ale je to bastard, Marcus. Bude náročné ukázať ho v dobrom svetle." Usporiadal som si poznámky pred sebou, aby som mal všetko pekne usporiadané.

„Nikto netvrdí, že nie je šmejd, a ani Ty nebudeš. V skutočnosti je najlepšie, ak priznáš, že je to blbosť. Tvojou jedinou úlohou bude dokázať, že to dievča klame. Za peniaze.“

„Ale jej svedectvo jasne potvrdzuje všetky fyzické dôkazy,“ namietal som. Myšlienka ísť na súd, ktorý sa pravdepodobne nedal neprehrať, sa mi nepozdávala. Stážistka bežal rovno na okrskok a povedala polícii, čo sa stalo. Vyhrážky, ponuky úplatkov, spreneverené peniaze, chýbajúce dokumenty z trezoru, stratený detektív – to všetko zapadá do jej verzie príbehu.

„Hodí sa to ale aj do príbehu ambiciózneho dievčaťa, ktoré sa chce pomstiť svojmu šéfovi za to, že ju odmietol, Peter.“ Marcusov pohľad prezrádzal jeho sklamanie z toho, že som nebol ochotný bez váhania spochybniť dievčenské tvrdenie.

„Chceš, aby som tvrdil, že klame“?

„Samozrejme, že si to budeš tvrdiť.“ Naklonil sa cez stôl a zavrčal na mňa.

„Ale je vinný. Mali by sme sa pokúsiť o zmiernenie škôd, o dohodu o vine a treste, o niečo mimosúdne.“

„Nebudeme sa dohodnúť, Peter. A ak mi chceš povedať, že sa necháš ovládať svedomím, od začiatku som sa v tebe mýlili. Nie sú to ľudia, Peter. Sú to prípady. Prípady, ktoré musíme vyhrať, nie riešiť mimosúdne. Ako si chceš vybudovať meno, keď si necháš ovládať svojím svedomím?“ Posledné, čo som chcel, bolo, aby Marcus začal spochybňovať naše partnerstvo. Myšlienky som na dohodu a prehru vypustil z hlavy. Chcel som ho uistiť, že prijať ma do firmy bolo správne rozhodnutie a že moje svedomie nebude problém. Moja pozícia v biznise nebola ani zďaleka pevná a teraz, keď som zažil život o akom som sníval, bol som ochotný urobiť takmer čokoľvek, aby som sa na ceste k nemu udržal. V prípade Bogovan som dostal hrozné karty do ruk, ale potreboval som zapôsobit' na Marcusa a on by neprijal nič iné ako víťazstvo.

Spočiatku bolo pre mňa ťažké vyvrátiť dôveryhodnosť svedky. Zrejme to bolo úplne slušné dievča, ktoré bolo len niekde, kde nemalo byť. Ale Marcus mi stále pripomína, že nie je našou úlohou starať sa o údajné obeť - to je úloha psychiatrov. Je na nás, aby sme poznali každý paragraf do detailov, dokonca aj dozadu. Etika a osobné zásady nemajú s obhajobou v trestných veciach nič spoločného. Musel som potlačiť svoje vlastné presvedčenie. Vypestujete si hrubú kožu. Musel som uvoľniť svoje mravy a naučiť si využívať svoj prirodzený šarm úplne novým spôsobom. Skutočný Peter Caine sa narodil až s prípadom Stu Bogovian.

Nebolo to tak, že by som sa nejako zmenil, keď som začal pracovať s Marcusom, ale skôr som zistil, že niektoré moje vrodené dispozície sú užitočnejšie ako iné; napríklad sklon k necitlivosti, dar sarkazmu alebo ignorovanie emócií. V právnickom svete, kde sme vykonávali prax, nebolo miesto pre laskavosť a súcit a práve tieto sklony mi Marcus pomohol potlačiť, aby mi nestáli v ceste ku kariére,

Preto mi ponúkol spoluprácu, keď som bol ešte taký mladý a vnímavý. Preto si ma na tom náborovom večierku v Kolumbijské vzal bokom. Preto vedel, že budem jeho korisťou.....